

Sygnatura akt III C 1488/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 5 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Suhecka

Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Schultz

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2016 r. S.

na rozprawie sprawy z powództwa P. P.

przeciwko P. D.

o roszczenie z weksła

utrzymuje nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 11 marca 2015r. w stosunku do pozwanego P. D. w całości.

Sygn. akt III C 1488/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 grudnia 2016r. wydanego w postępowaniu zwykłym

Powód P. P. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i zasądzenie nim od pozwanych P. S., H. B., P. D. i S. C. solidarnie na jego rzecz kwoty 11.607,19 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 września 2011r. i kosztami postępowania według norm przepisanych.

Powód wskazał, że jest w posiadaniu weksła własnego zupełnego bez protestu z deklaracją wekslową wystawionego przez pozwanego R. S. i poręczonego przez pozostałych pozwanych. Jako remitent została wskazana Agencja Usług (...) sp. z o.o. Powód nabył prawa z weksła wskutek szeregu nieprzerwanych indosów. Termin płatności weksła została oznaczony na dzień 15 września 2011r. Pozwani mimo wezwania nie wykupili weksła.

Postanowieniem z dnia 12 listopada 2014r. pozew w stosunku do pozwanej H. B. został odrzucony, gdyż pozwana ta zmarła przed wytoczeniem powództwa.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 11 marca 2015r. orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu w stosunku do pozwanych R. S., P. D. i S. C..

Pozwany S. C. wniósł zarzuty oraz uznał powództwo w całości z wyjątkiem odsetek ustawowych. Zarzuty tego pozwanego z uwagi na brak uiszczenia opłaty zostały odrzucone.

Pozwany P. D. złożył zarzuty zaskarżając wydany nakaz zapłaty w całości.

Pozwany ten zakwestionował, aby złożył swój podpis na wekslu, a nadto podniósł, że nie zaistniało zdarzenie wskazane w deklaracji wekslowej.

W odniesieniu do pierwszego zarzutu pozwany zarzucił, że podpisy na awersie i rewersie weksła nie pochodzą od niego, lecz zostały sfalszowane. Dodatkowo wskazał, że brak jest jego podpisu na deklaracji wekslowej. Pozwany zgłosił dowód z opinii biegłego grafologa na potwierdzenie powyższych zarzutów. Niezależnie od powyższego wskazał, że

według jego wiedzy nie powstało zobowiązanie po stronie wystawcy weksla względem remitenta, a mianowicie nie powstała żadna szkoda w majątku remitenta spowodowana działaniem lub zaniechaniem wystawcy weksla. Stwierdził dalej, że weksel został wypełniony przez remitenta przed pierwszym indosowaniem weksla, lecz jego wypełnienie- wobec braku istnienia wierzytelności- nastąpiło w złej wierze, niezgodnie z postanowieniami deklaracji wekslowej, dlatego zasadnym jest rozpoznanie zarzutów ze stosunku podstawowego. Dodał, że w tym zakresie przysługują mu takie same zarzuty jak wystawcy weksla.

Powód wniósł o nieuwzględnienie zarzutów podnoszonych przez pozwanego P. D.. Wskazał, że przed indosowaniem weksla na jego rzecz zapoznał się z podstawą materialnoprawną roszczenia, znany był mu stan faktyczny, na podstawie którego doszło do wypełnienia weksla. Powód zawnioskował dowody na okoliczność istnienia wierzytelności ujętej wekslu, objętej deklaracją wekslową wystawcy. Podniósł również, że zarzut, iż podpisy na wekslu nie pochodzą od P. D. był przedmiotem weryfikacji w postępowaniu prowadzonym przez prokuratora, w którym powołany biegły nie potwierdził tego zarzutu, lecz stwierdził okoliczność przeciwną.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

R. S. w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej współpracował z Agencją Usług (...) sp. z o.o. w S. świadcząc na jej rzecz usługi marketingowe.

n iesporne

W dniu 4 lutego 2000r. została sporządzona deklaracja wypełnienia weksla. W jej treści R. S. upoważnił Agencję Usług (...) sp. z o.o. w S. do wypełnienia złożonego przez niego weksla gwarancyjnego bez protestu do sumy 20.000 zł w terminie, który Agencja uzna za właściwy dla zabezpieczenia jej należności z tytułu szkody wyrządzonej przez niego w majątku spółki. W przypadku, gdy należność spółki przekraczałaby deklarowaną kwotę 20.000 zł, upoważnił spółkę do uzupełnienia opłaty wekslowej na jego rachunek i do wypełnienia weksla na kwotę wynikłą ze szkody. Upoważnienie do wypełnienia weksla obejmowało następujące informacje: miejsce i datę wystawienia weksla, sumę wekslową, na zlecenie Agencji Usług (...) sp. z o.o. w S., dzień płatności weksla, miejsce płatności weksla. W deklaracji jako poręczyciele zostali wskazani H. B., P. D., S. C.. Ze wskazanych poręczycieli deklarację podpisali H. B. i S. C..

d owód : d eklaracja z dnia 4 lutego 2000r. k. 8

W dniu podpisania deklaracji wekslowej R. S. wystawił weksel on blanco, będący przedmiotem deklaracji. Weksel został poręczony przez H. B., S. C., P. D..

Weksel został wypełniony w dniu 31 grudnia 2009r. przez Agencję Usług (...) sp. z o.o. w S.. Jako termin płatności weksla został wskazany 15 września 2011r.

d owód : weksel (w sejfie – kserokopia k. 4) ; opinia biegłego grafologa k. 184-193, ustna opinia grafologa k. 236-237)

Pismami z dnia 26 sierpnia 2011r. nadanymi listami poleconymi wystawca weksla oraz poręczyciele zostali wezwani do wykupu weksla.

Pismami z dnia 6 września 2011r. nadanymi listami poleconymi wystawca weksla oraz poręczyciele zostali wezwani do zapłaty, w nawiązaniu do wezwania z dnia 26 sierpnia 2011r. do wykupu weksla.

d owód : p ismo z dnia 26 sierpnia 2011r. z potwierdzeniami nadania k. 12-13 ; p ismo z dnia 6 września 2011r. z potwierdzeniami nadania k. 10-11.

W dniu 8 września 2011r. Agencja Usług (...) sp. z o.o. w S. działając przez prezesa zarządu W. N. indosowała weksel na rzecz T. O.. W dniu 18 września 2012r. T. O. ustąpił bez obliża na rzecz W. N.. W dniu 19 sierpnia 2014r. W. N. indosował weksel na rzecz P. P..

dowód: weksel (w sejfie – kserokopia k. 4)

P. P. przed indosowaniem weksla na jego rzecz rozmawiał z W. N. o podstawie wypełnienia weksla, zapoznawał się z dokumentami, które były w posiadaniu remitenta Agencji Usług (...) sp. z o.o. w S. dotyczącymi zobowiązania P. S. wobec niej.

dowód : zeznania powoda P. P. k. 114; dowody wpłat k. 101-102; kartoteka zapisów księgowych k. 103; faktury k. 104-105, 108; dowody wydania k. 106,108.

Na skutek zawiadomienia dokonanego przez pełnomocnika P. D. o podejrzeniu popełnieniu przestępstwa prowadzone było postępowanie o czyn polegający na podrobieniu podpisu poręczyciela na dokumencie w postaci weksla in blanco oraz przechowywaniu tego dokumentu i puszczeniu go w obieg. Postanowieniem z dnia 27 grudnia 2012r. śledztwo zostało umorzone wobec ustalenia, że nie popełniono czynu zabronionego. W toku postępowania dopuszczono dowód z opinii biegłego z zakresu badania dokumentów J. T. na okoliczność, czy podpis o treści (...) oraz (...) na dokumencie w postaci urzędowego blankietu wekslowego do sumy wekslowej nie przekraczającej 20.000 zł z klauzulą zapłaty „bez protestu” został nakreślony przez P. D.. Biegły w opinii stwierdził, że umieszczone na wekslu podpisy (...) oraz (...) pochodzą od P. D..

dowód : postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego. 216-217; postanowienie o umorzeniu śledztwa k. 111-118, opinia z grafologiczno-kryminalistycznej analizy podpisów k. 218-225.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo wobec P. D. okazało się zasadne w całości.

Powód dochodził roszczeń w oparciu o będący w jego posiadaniu weksel, wystawiony przez R. S., a poręczony między innymi przez P. D.. Pozwany żądanie oddalenia powództwa opierał na dwóch zarzutach: braku zaciągnięcia zobowiązania wekslowego wobec podrobienia jego podpisów na blankiecie weksla oraz wypełnieniu weksla niezgodnie z deklaracją wekslową wobec nieistnieniu zobowiązania R. S. wobec remitenta.

Wobec takiej podstawy faktycznej żądania na powodzie, jako posiadacza weksla ciążył obowiązek wykazania formalnej i materialnej legitymacji wekslowej, a ocena przesłanek żądania sprowadzała się do kontroli przez Sąd ważności zobowiązania wekslowego w oparciu o treść weksla. Na stronie pozwanej jako dłużniku wekslowym spoczywał natomiast ciężar udowodnienia okoliczności niweczących lub ograniczających to zobowiązanie, należy przy tym zaznaczyć, że zakres tych zarzutów ograniczony był abstrakcyjnym charakterem zobowiązania wekslowego.

W toku postępowania nie zostały ujawnione okoliczności podważające ważność weksla pod względem formalnym. Zgodnie z art. 101 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku prawo wekslowe (Dz. U. z 1936 r. nr 37 poz. 282 ze zm.) weksel własny zawiera nazwę weksel w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono, przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej, oznaczenie terminu płatności, oznaczenie miejsca płatności, nazwisko osoby, na której rzecz lub na której zlecenie zapłata ma zostać dokonana, oznaczenie daty i miejsca wystawienia weksla, podpis wystawcy weksla. Wszystkie te elementy zawiera przedstawiony przez powoda weksel. Niesporne jest przy tym, że przedmiotowy weksel w chwili jego wystawienia był wekslem in blanco. Takim wekslem jest weksel zawierający podpis co najmniej jednej osoby, złożony z zamiarem zaciągnięcia zobowiązania wekslowego i z przeznaczeniem puszczenia go w obieg, mogący po wypełnieniu stać się wekslem zupełnym (por. orzeczenie SN z 2 maja 1935 r., C III 138/34). Nie było zaś kwestionowane, a nadto wynika z materiału dowodowego, że wystawca weksla R. S. podpisał weksel in blanco dla zabezpieczenia przyszłych roszczeń Agencji Usług (...) sp. z o.o. w S., określonych w wystawionej przez niego deklaracji wekslowej. Intencja działania wystawcy weksla nie ulega zatem żadnym wątpliwościom.

Poręczenie wekslowe dla swej skuteczności musi spełniać warunki formalne określone w art. 31 prawa wekslowego. Zgodnie z tym przepisem poręczenie umieszcza się na wekslu albo na przedłużku. Poręczenie oznacza się wyrazem

„poręczam” lub innym zwrotem równoważnym, podpisuje je poręczyciel. Sam podpis na przedniej stronie weksła uważa się za udzielenie poręczenia, wyjąwszy gdy jest to podpis wystawcy lub trasata. Poręczenie powinno wskazywać, za kogo je dane. W braku takiej wskazówki uważa się, że poręczenie udzielono za wystawcę. W danym przypadku podpis (...) został umieszczony na przedniej stronie weksła pod słowem „poręczam”. Nadto na odwrocie weksła został umieszczony podpis (...) oraz dane NIP. Dodać należy, że dodatkowe dane wszystkich poręczycieli, którzy nanieśli swój podpis na przedniej stronie weksła, znajdują się również na odwrocie. Pozwany podnosił, że w jego przypadku brak jest numeru dowodu osobistego, a wskazano NIP, jednak nie wykazał, aby z tego zarzutu można było wyprowadzić jakiegokolwiek wnioski dla ważności zobowiązania wekslowego, nie wykazał nawet, aby nr NIP nie był prawidłowy. Oznaczenie z dowodu czy nr NIP miało znaczenie tylko dla identyfikacji osoby poręczyciela nie wpływało zaś w żaden sposób na ważność weksła.

W konsekwencji powyższego badanie treści weksła nie nasuwało również zastrzeżeń co do tego, że podpisy o treści (...) i (...) zostały umieszczone w celu poręczenia zobowiązania wekslowego za wystawcę.

Następnie należało rozważyć zasadność zarzutów podnoszonych przez pozwanego. W celu rozstrzygnięcia o pierwszym z nich, iż wskazane podpisy nie należą do pozwanego, Sąd zgodnie z inicjatywą dowodową pozwanego dopuścił dowód z opinii biegłego grafologa. Analogiczny dowód był przeprowadzany w toku śledztwa zainicjowanego zawiadomieniem o popełnieniu przestępstwa zgłoszonym przez pełnomocnika pozwanego, jednakże – wbrew stanowisku powoda – dowód ten nie był stanowić decydującej podstawy ustaleń w niniejszej sprawie. W świetle przepisów art. 278 i następnego k.p.c. walor dowodu z opinii biegłego posiada wyłącznie opinia sporządzona na zlecenie sądu przez osobę przez niego wyznaczoną, bowiem to postanowienie o przeprowadzeniu dowodu wydane stosownie do art. 236 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c. nadaje opinii wskazanego w nim rzeczoznawcy charakter dowodu z opinii biegłego (por. wyrok SN z dnia 20 stycznia 1989r., II CR 310/88, opubl. LEX nr 8940; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 grudnia 1998 r., I KKN 922/97, niepubl.). Co do zasady pisemna opinia sporządzona w innej sprawie, cywilnej lub karnej, nie ma charakteru dowodu z opinii biegłego w rozumieniu art. 278 k.p.c. Z tego względu niezbędne było dopuszczenie dowodu z opinii grafologa. Dodać również należy, że Sąd nie był także związany ustaleniami dokonanymi w toku śledztwa oraz stanowiącymi podstawę wydania postanowienia o umorzeniu śledztwa, a to z uwagi na treść art. 11 k.p.c. Przepis ten określa zakres związania sądu cywilnego prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa i nie obejmuje postanowień umarzających postępowanie. W takim przypadku sąd cywilny zobowiązany jest dokonać ustaleń we własnym zakresie. Stąd też dopuszczenie dowodu z opinii biegłego nie zmierzało do wydłużenia postępowania, lecz było niezbędne do wyjaśnienia okoliczności spornych.

W oparciu o wydaną w sprawie opinię biegłej D. R. Sąd przyjął, że podpisy zostały naniesione przez pozwanego P. D., a w konsekwencji, że składając je pozwany ten zaciągnął zobowiązanie wekslowe.

Treść pisemnej opinii biegłej uzupełnionej ustną opinią wydaną na rozprawie, zdaniem Sądu nie pozostawia żadnych wątpliwości co do tego, że autorem spornych podpisów jest pozwany P. D.. Biegła podała, że między materiałem dowodowym a materiałem porównawczym zachodzi pełna zgodność, co wyklucza przyjęcie, iż mogło dojść do podrobienia podpisów, gdyż w takim przypadku nie jest możliwe uzyskanie pełnej zgodności, lecz ewentualnie zgodności między pewnymi elementami podpisu. Nadto im podpis jest bardziej dynamiczny, tym występuje mniejsze prawdopodobieństwo uzyskania zgodności między elementami podpisu sfalszowanego a podpisu oryginalnego, zaś podpisy zamieszczone na wekslu zostały złożone w sposób spontaniczny, naturalny. Biegła zaznaczyła również, że podpisy dowodowe (z weksła) nie charakteryzowały się takimi właściwościami, które nie znalazłyby odzwierciedlenia w materiale porównawczym pochodzącym od pozwanego. Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez stronę pozwaną do pisemnej opinii biegła przekonująco wyjaśniła, iż wynikają one z niezrozumienia lub błędnego odczytania treści opinii. W tym zakresie biegła podała, że materiały porównawcze pochodzące od pozwanego wykazują wielowariantowość rozwiązań i dalej wyjaśniła, dlaczego okoliczność ta nie podważa kategorię wniosków jej opinii, iż podpisy zostały nakreślone przez pozwanego. Wskazała mianowicie, że przy badaniu istotne jest porównanie konstrukcji, czyli zespołu wszystkich znaków ujętych w podpisie. Konstrukcja ta jest konfrontowana z konstrukcjami istniejącymi w materiale porównawczym. W wyniku tego porównania biegła stwierdziła, że część z konstrukcji z materiału porównawczego jest całkowicie zgodna z konstrukcjami z materiału dowodowego, a to oznacza, że

niektóre z wariantów podpisów stosowanych przez P. D., ujętych w zebranych materiale porównawczym, są w całości zgodne z podpisami umieszczonymi na wekslu. Biegła odpowiadając na pytanie pełnomocnika pozwanego, czy wielowariantowość podpisów stosowanych przez pozwanego w codziennym życiu nie utrudnia sformułowania wniosków opinii i jednocześnie nie ułatwia podrobienia jego podpisów, wykluczyła taką zależność, a to z uwagi na to, że – jak wyżej wskazano – zachodziła pełna zgodność między podpisami z weksla a niektórymi z wariantów podpisów stosowanych przez pozwanego oraz że w podpisach z weksla brak było takich właściwości, które nie znalazłyby swojego potwierdzenia w materiale porównawczym. Co więcej, biegła zaznaczyła, że nie występowały również takie elementy, które byłyby w sposób znaczący różny od siebie w grupach podpisów stosowanych przez pozwanego. Biegła wyróżniła bowiem dwie grupy różnych wariantów podpisów, jakie stosuje pozwany. Jest to istotne z tego względu, że – jak wyjaśniła biegła – w trakcie badań identyfikacyjnych pod uwagę bierze się nie tylko ogólną formę konstrukcji litery, ale subtelności co do jej budowy, a dotyczące no. Modelowania części znaku, sposobu inicjacji znaku oraz jego finalizacji. Biegła opisała sposób, w jaki kształtuje się grafizm u danej osoby i skąd wynikają podobieństwa między pismem różnych osób. Podobieństwa te mogą dotyczyć stosowanych form znaków, jednakże dla odróżnienia pisma danej osoby od pisma innej osoby istotne są elementy charakterystyczne, indywidualizujące konstrukcję, takie jak sposoby inicjacji i finalizacji znaku. Biegła kategorycznie stwierdziła, że stopień zmienności podpisu pozwanego nie ma wpływu na wnioski jej opinii. Dodała przy tym, że wielowariantowość podpisu jest również cechą dystynktywną, tj. taką, która charakteryzuje podpis danej osoby i pozwala na jego odróżnienie od podrobionego podpisu przez inną osobę.

Dokonując oceny mocy dowodowej powyższej opinii Sąd miał na względzie, że opinia biegłego, jak każdy inny dowód, podlega swobodnej ocenie sądu zgodnie z regulami określonymi w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd rozważył jej wiarygodność i moc dowodową na podstawie własnego przekonania, zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, przy wszechstronnym uwzględnieniu pozostałego materiału dowodowego. Istotne znaczenia przy ocenie ma stanowczość opinii, jej kompleksowość, spójność wniosków, doświadczenie biegłego. Sąd jako nieposiadający wiadomości specjalnych nie jest władny podważać wniosków biegłego, jeśli lektura opinii nie wykazuje, że sposób przeprowadzenia opinii i wnioskowania zawiera braki, wady logiczne bądź inne nieprawidłowości wychwytywane przez osobę niebędącą specjalistą w danej dziedzinie. Sporządzona w sprawie opinia nie zawiera tego rodzaju defektów. Nie uzasadnia natomiast odmowy jej przyjęcia subiektywne niezadowolenie pozwanego z wyników opinii. Wskazać przy tym należy, że strona pozwana ani nie zgłosiła formalnie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego, ani – co decydujące – nie zgłosiła żadnych konstruktywnych zarzutów wobec wydanej w sprawie opinii, które uzasadniałyby jej uzupełnienie, czy wersyfikację przez innego specjalistę. Biegła odniosła się do zarzutów zawartych w piśmie pełnomocnika pozwanego, jak również udzieliła wyczerpujących odpowiedzi na zadawane jej pytania. Co istotne, w powyższym zakresie opinia uzupełniająca była przekonująca, poparta uzasadnieniem, zawierała wyjaśnienia co do sposobu badania materiałów dowodowych i porównawczych oraz podstaw do wysnucia takich a nie innych wniosków. Argumentacja biegłej potwierdzała w całej rozciągłości pierwotne wnioski opinii, wykluczając jednocześnie wyprowadzenie odmiennych. Nie można zatem w żadnym razie zgodzić się ze stwierdzeniem pełnomocnika pozwanego zawartym w mowie końcowej, iż istnienie elementów różnicujących podpisy poddaje w wątpliwość autentyczność podpisów na wekslu. W konsekwencji Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw aby odmówić mocy dowodowej tej opinii. Sąd nie ma nadto podstaw, aby kwestionować wiedzę biegłej i jej zdolność do wyprowadzenia na podstawie badania pisma trafnych wniosków. Opinia biegłej była wyczerpująca, a jej stanowisko zostało wyrażone w sposób stanowczy, jednoznaczny i poparte uzasadnieniem.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, sąd rozpoznający sprawę powinien zażądać dodatkowej opinii innych biegłych, jeżeli występuje rozbieżność, niepełność lub niejasność opinii, a materiał dowodowy nie daje podstawy do oparcia się wyłącznie na opinii jednego biegłego (por. np. postanowienie SN z dnia 29 czerwca 1973 r., I CR 271/73, Lex, nr 7277; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 lutego 2000 r., II UKN 399/99, OSNP 2001, nr 15, poz. 497). Równocześnie nie można przyjąć, iż sąd zobowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony (por. wyrok SN z dnia 15 listopada 2001 r., II UKN 604/00, PPIPS 2003, nr 9, poz. 67).

W odniesieniu do dalszego zarzutu pozwanego, iż wystawca weksła nie jest dłużnikiem remitenta wskazać należy, że zarzut ten mógł zostać rozpoznany wyłącznie w granicach przewidzianych przez prawo wekslowe. Podkreślić bowiem należy, że zobowiązanie wekslowe ma charakter abstrakcyjny, co oznacza, iż istnieje niezależnie od przyczyny jego powstania (causy). Ten abstrakcyjny charakter ulega osłabieniu w przypadku weksła, który w chwili jego wystawienia był wekslem niepełnym, a jednocześnie pełnił funkcję gwarancyjną. Możliwość powoływania się przez dłużnika wekslowego na stosunek podstawowy przewiduje art. 10 prawa wekslowego. Zgodnie z jego treścią jeżeli weksel, niepełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacza nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Z treści przytoczonego przepisu wprost wynika, że możliwości powoływania się na stosunek podstawowy są ograniczone. Brak jest przeszkód do rozpoznania roszczenia na gruncie stosunku podstawowego, gdy wierzycielem jest remitent. Jednakże w razie indodowania weksła in blanco po jego uzupełnieniu, wobec tego, na kogo przeszły prawa z weksła w drodze indosu, dłużnik wekslowy może powoływać się na stosunek podstawowy tylko w zakresie określonym w art. 10 prawa wekslowego, a zatem tylko w przypadku, gdy posiadacza nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Wykazanie tych przesłanek obciąża dłużnika wekslowego.

W sprawie niesporne było, że weksel został puszczonej w obrót po jego wypełnieniu. Okoliczność tę wprost przyznał pozwany w zarzutach od nakazu zapłaty, a nadto wynikała ona z treści weksła i co do tej części weksła brak było jakichkolwiek zarzutów lub wątpliwości. Stwierdzić natomiast należy, że pozwany nie podjął żadnej inicjatywy dowodowej w zakresie przesłanek z art. 10 prawa wekslowego uprawniających do podnoszenia zarzutów ze stosunku podstawowego, jak również nie zawarł żadnych twierdzeń w tym zakresie. Nie zostały nadto ujawnione żadne okoliczności, które pozwalałyby sądzić, że powód, bądź poprzedni indosanci, nabyli weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścili się rażącego niedbalstwa. W złej wierze jest ten, kto wiedział o wypełnieniu weksła niezgodnie z porozumieniem. Ustawodawca w art. 7 k.c. wprowadził domniemanie dobrej wiary, a jego podważenie winno być wykazane przez osobę, która wywodzi ze złej wiary skutki prawne. Rażące niedbalstwo zachodzi wówczas, gdy przy zachowaniu zwykłej staranności przyjętej w obrocie lub przeciętnej staranności dla stosunków danego rodzaju można było stwierdzić niezgodność wypełnienia weksła z zawartym porozumieniem. Jak zaznaczono pozwany nie zaoferował dowodów na powyższe okoliczności, natomiast powód przedstawił materiał w postaci dokumentów oraz swoich zeznań, z których wynikało, że przed uzyskaniem praw z weksła dowiadywał się, czego dotyczy i jak powstała wierzycielność ujęta w wekslu, uznać zatem należy, że dochował staranność wymaganą w takich przypadkach. Złożony przez niego materiał uprawdopodobnia, że powód znajdował się w dobrej wierze o wypełnieniu weksła zgodnie z porozumieniem. Zaznaczyć przy tym należy, że dalsza weryfikacja w zakresie stosunku podstawowego nie była przez Sąd prowadzona, a to z uwagi na niezaistnienie przesłanek z art. 10 prawa wekslowego.

Wobec niezasadności zarzutów pozwanego, Sąd na podstawie art. 496 k.p.c. utrzymał w całości nakaz zapłaty względem pozwanego P. D..